

เพ็ญบาย

บทที่ 23

ยูทรรณาเฝ้าสังเกตใบหน้าอ่อนใสที่มีส่วนประกอบไว้ที่ติดที่
ก้มงุดอยู่ตรงหน้าคล้ายกับเธอกำลังสนใจอาหารในงานเป็นหนักหนา
ประกายตาอ่อนเศร้าทำให้ดูผิดแปลก ไม่ใช่สาวน้อยที่เต็มไปด้วย
ชีวิตชีวาคนเดิม

ชายหนุ่มถามว่า “น้องแก้วมีอะไรกังวลใจหรือครับ วันนี้ไม่
ค่อยพูดจาเลย มีปัญหาเรื่องงานหรือว่ามีเรื่องอะไรอื่น”

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมอง ประกายตาหม่นหมอง

“แกว่อยากจะรู้ว่า... ว่าทำไม...” เธอพูดเหมือนใจไม่อยู่กับตัว
“ทำไม อะไรครับ”

เธอได้แต่กระพริบตา ถอนใจแล้วนั่งไปอีก

“เกี่ยวกับอักษฎางค์หรือเปล่า” ชายหนุ่มคาดเดา
“อักษฎางค์กลับภูเกิดไปแล้วไม่ใช่หรือ”

“ค่ะ ไปแล้ว”

“กัลุ่มใจเรื่องอักษฎางค์ใช่ไหม ทะเลาะกันหรือยังงัย”

เธอต้องใช้เวลาที่จะตอบเหมือนกำลังนึกถึงเรื่องอื่นอยู่
“ก็คล้ายๆ อย่างนั้น เราไม่เข้าใจกัน อັษไม่ได้ตั้งใจก็เลย
น้อยใจหาเรื่องโกรธแก้ว”

“เขาจะเอาอะไรครับ”

คราวนี้สีหน้าของเธอเข้มขึ้น “เขาจะ... เอ้อ... เปล่าหรือค่ะ”

“ทำไม มีความลับด้วยหรือ” เสียงถามเจือหัวเราะ

“เขา... ไม่ได้จะเอาข้าวของอะไรหรือค่ะ”

ชายหนุ่มเดาออก “พี่เข้าใจละ หมายความว่าอັษเป็นคน
สมัยใหม่แต่น้องแก้วยังหัวโบราณอยู่ อย่างนั้นใช่ไหม”

เธอโล่งใจที่ยุทรรณาเข้าใจโดยไม่ต้องอธิบายมากความ

“ความจริงแก้วไม่ใช่หัวโบราณนะคะพี่ยุทรร แต่ที่ไม่รู้ทำไม
คะ อັษพูดว่าถ้าไม่ใช่แก้วผิดปรกติก็เป็นเพราะว่าไม่รักเขามากพอ”

“แก้วไม่ได้ผิดปรกติหรือ พี่ว่าเป็นเพราะประการหลังมากกว่า”

หญิงสาวถามว่า “ยังงัยจะเรียกว่ารักมากพอละคะ”

ชายหนุ่มกลับถามยืมๆ ว่า “ในชีวิตของแก้ว ผู้ชายคนไหน
คือคนที่แก้วคิดถึงมากที่สุดครับ”

“พี่นะค่ะ” คำตอบสั้นไหล ประกายตาสลด

ยูทรรณาเสียงอ่อน “ตอนนี้ไม่มีพี่นะแล้วนี่”

“ไม่มีใครรู้ว่าพี่นะหายไปไหน ตายแล้วจริงๆ หรือว่ายังอยู่
แต่ถ้าจะทำให้พี่นะกลับมาได้ ไม่ว่าจะแลกกับอะไร แก้วก็จะยอม
ทุกอย่าง”

ชายหนุ่มถอนใจ “แล้วคิดยังงัยกับอักษฎางค์”

“อັษเป็นเพื่อนสนิทคนเดียว เป็นคนที่แก้ววางใจ เป็นส่วน
หนึ่งในชีวิตของแก้ว...”

“แล้วเขาอยู่ในหัวใจแก้วหรือเปล่า”

คำถามทำให้เธอต้องนั่งคิด สีหน้าบอกความไม่มั่นใจ

“คงใช่มังคะ แก้วแค้นเขา ไม่อยากให้เขาไม่สบายใจ
น้อยใจหรือว่าโกรธ”

“นอกจากอักษฎางค์แล้ว น้องแก้วยังสนใจใครอีก”

เธอขยับจะพูด แต่แล้วก็นิ่ง

ชายหนุ่มถามอย่างใคร่รู้ “ใครครับ”

อีกฝ่ายกลับเชิดคางขึ้น ประกายตาวาววับ

“ไม่มีใครคะ”

คำตอบทำให้ชายหนุ่มต้องมองอย่างเพ่งพิศ เธอพูดว่า “ไม่มี
ใคร” แต่เขาแน่ใจว่า “ใคร” คนนั้น มีตัวตนอยู่อย่างแน่นอน....

หลังอาหารค่ำ ปองพลและซัชชัชย์มักจะแยกตัวจากสตรีอีก
สองคนด้วยเรื่องพูดคุยที่น่าเบื่อหน่ายสำหรับพวกเขา แม้ในบางครั้ง
ทำที่ที่ดูคล้ายผ่อนคลาย แก้วเครื่องดื่มของซัชชัชย์ถูกผสมใหม่ครั้งแล้ว
ครั้งเล่า ทว่าสีหน้าเคร่งขรึมและระดับน้ำเสียง ทำให้หนิตยาและรสริน
รู้ว่าทั้งสองไม่ได้อยู่ในอารมณ์สนุกสนาน

โทรทัศน์จอใหญ่ส่งภาพและเสียงแผ่ไปทั่วบริเวณ สตรีทั้งสองเพลิดเพลินกับการดูละครแต่ก็คอยแหวะเวียนมาสอดแทรก รสรินแหวะไปคลอเคลียและชายทั้งสองก็เปลี่ยนเรื่องสนทนามาเป็นหยอกเย้า แต่ปฏิเสธที่จะลุกจากเก้าอี้ที่ตั้งอยู่เพียงสองตัวตรงมุมห้องที่แทรกไว้ด้วยโต๊ะกลมตัวเล็กวางเครื่องดื่มและของแกล้ม

รสรินกลับมาหนึ่งข้างนิตยา นินทาว่า “คุยกันเป็นจริงเป็นจังอยู่ทุกวี่ทุกวัน ไม่รู้ว่ามีอะไรกันนักหนา”

นิตยายกไหล่ “พี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน เขารู้กันอยู่สองคนถามอะไรก็ไม่ยอมบอก พูดแต่ว่าเรื่องงาน พูดไปเราก็ไม่รู้เรื่อง”

“แต่ว่าพี่ซัชยังมีเวลาให้พี่นิต ตอนกลางวันก็กลับมาบ้านป๋องชิ วันๆ แทบจะไม่ได้พูดกับรสรินเลย เข้าชั้นรีบไปทำงานพอเย็นถ้าไม่ปักหลักคุยกับพี่ซัชก็หอบงานกลับมาทำจนดึกจนตื่น”

“ก็เขาเพิ่งจะเริ่มจับงานก็เลยต้องให้เวลามากหน่อย อีกหน่อยก็คงจะเบาลงหรอก”

“รสรินจะบ้าตายก่อนแน่ๆ เลย”

นิตยามองอีกฝ่ายอย่างเห็นใจ รสรินเป็นเหมือนน้องสาวรู้จักกันมาแต่เล็กแต่น้อยเพราะบ้านอยู่ใกล้กัน หญิงสาวเป็นลูกกำพร้าอาศัยอยู่กับลุงป้าที่ไม่เอาใจใส่ และตั้งนั้นจึงอาศัยบ้านของ “แม่ณี” เป็นร่มเงาพักพิง ในวัยที่ไล่เลี่ยกัน ความคิดอ่านเข้ากันได้ นิตยาอ้าแขนรับราวกับเธอเป็นน้องสาวแท้ๆ

บ่อยครั้งที่รสรินถูกส่งไปอยู่กับญาติที่ภูเก็ตที่ละนานเป็นเดือนเป็นปี แต่พอกลับมาก็กลมเกลียวกับนิตยาเป็นอย่างดี ปองพลนั้นแม้จะไม่มี ความแปลกแยก แต่ก็มักจะปลีกตัวออกไปตามประสาเด็กผู้ชาย

ในระยะหลังเมื่อชายหนุ่มรับงานวิจัยที่มีฐานงานอยู่ที่ภูเก็ตซึ่งรสรินและญาติสนิทเข้าหุ้นกันทำร้านเสริมสวยเล็กๆ อยู่ในพื้นที่ใกล้เคียง ทั้งสองจึงเริ่มสนิทสนมกัน ชายหนุ่มเป็นฝ่ายพาตัวเข้ามาหาเธอในฐานะคนที่เคยรู้จักคุ้นเคย ด้วยท่าทีสุภาพคล้ายเพื่อนที่ไม่น่าจะแปลเจตนาถึงความมุ่งหมายในทางเดียวกับที่ชายหนุ่มคนอื่นๆ แสดงออก รสรินเป็นฝ่ายรุกเร้าจนที่สุดก็สมหวัง จะด้วยความปรารถนาจากใจจริงของชายหนุ่มหรือไม่ก็ตาม เขากลายมาเป็น “คู่รัก” ของเธอ

ถึงปองพลจะไม่มีใครอื่น แต่รสรินกลับรู้สึกว่ามีกำแพงที่มองไม่เห็นกั้นอยู่ในความสัมพันธ์ที่คนรอบข้างยอมรับ นอกจากร่างกายแล้ว มีอะไรอีกหลายอย่างที่เธอเข้าไม่ถึง โดยเฉพาะจิตใจของชายหนุ่ม

เธอมักจะถามนิตยาว่า ‘ป๋องมีใครอื่นหรือเปล่า’

นิตยามองไม่เห็นใคร ทั้งได้พยายามเลียบเคี้ยวถามไถ่น้องชายอยู่หลายครั้ง ‘ตัวชอบใครอื่นอยู่หรือเปล่าป๋อง’ แต่ก็ไม่เคยจะได้คำตอบ

เธอช่วยรสรินรบเร้าถึงเรื่องแต่งงาน คำตอบก็คือ

‘ผมยังไม่พร้อม.....’

‘แล้วเมื่อไหร่จะพร้อม รสมันไม่ได้เรียกร้องอะไรสักหน่อย...’

ชายหนุ่มได้แต่นิ่งเงียบ

เขามีที่อยู่ของตนเองขณะที่รสรินอาศัยอยู่ที่ร้านกับญาติสาวอีกสองคน เขาไม่ยอมตามมาอยู่กับเธอ และไม่ยอมโยกย้ายไปหาที่อยู่ใหม่ที่เธอจะย้ายมาอยู่ด้วยอย่างถาวรได้ เพราะอย่างนั้นความสัมพันธ์จึงยังไม่ได้คืบหน้าไปถึงไหน นอกจากเป็นคู่รักที่ไม่มีแผนการที่แน่นอนในอนาคตที่จะเป็นครอบครัวเดียวกัน

พอชายหนุ่มจะตามซัชชัยมาอยู่ที่บ้านใหญ่ เธอก็ไว้วางใจ

‘ป๋องคิดจะจับน้องสาวพี่ซัชละซี’

นิตยาปลอบว่า ‘ไม่หรอกน่า ป๋องเป็นคนอย่างนั้นที่ไหนเขาแค่ว่ามาอยู่ชั่วคราวตามใจพี่ซัชเท่านั้นเอง ถ้ารสรินเป็นห่วงก็มาอยู่เสียด้วยกันซี บ้านช่องใหญ่โตกว้างขวาง พี่ก็จะได้มีเพื่อนด้วย’

รสรินตามมาอยู่ด้วย แต่เมื่อหญิงสาวไม่ยอมขึ้นไปนอนบนเตียงเพื่อที่จะอยู่ใกล้ๆ อีกฝ่าย เธอก็ถูกจัดให้นอนอยู่ในห้องของคุณปราณี ไม่ใช่ห้องนอนของชายหนุ่ม

‘แม่เป็นคนหัวโบราณคงยอมรับไม่ได้’ เขาให้เหตุผล

นิตยาเองก็ไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดน้องชายจึงทำเหมือน บิดพลั่วเล่นตัว รสรินเป็นคนสวยมีเสน่ห์เย้ายวนใจ ถึงนิตยารู้ว่า รสรินเคยมีคนรักมาก่อนหลายคน แต่ก็ไม่รังเกียจที่จะรับหญิงสาว เป็นน้องสะใภ้ และรู้ว่าปองพลก็ไม่ได้ตั้งใจในเรื่องของอดีต ถ้า เป็นชายอื่น รสรินคงไม่ต้องใช้ความพยายามแต่อย่างใด เธอน่าจะเป็นฝ่ายได้รับการเอาใจมากกว่าจะเป็นฝ่ายที่ต้องอดทนและรอคอย เช่นที่เป็นอยู่ทุกวันนี้

“พรุ่งนี้วันหยุด รสชวนปองออกไปเที่ยวชิว ไปดูหนัง ช้อปปิ้ง กินข้าวนอกบ้านบ้าง” นิตยาแนะนำ

“ไม่รู้ว่าแม่จะให้ปองพาไปไหนหรือเปล่านะซีคะ” สาวสวย โอดครวญ “เวลาอยู่ที่ภูเก็ตก็ดีหรรษา แต่พอกลับมาอยู่บ้านกับแม่ รสเพิ่งรู้เนี่ยว่าปองยังเป็นลูกแหงอยู่เลย คำก็แม่สองคำก็แม่”

นิตยาถอนใจ “ไม่หรรษาน่า เอาเถอะ ถ้าแม่จะไปไหน หรือต้องการอะไร วันธรรมดาปองไปทำงานเราค่อยพาไปก็ได้”

“ไม่รู้ว่าเขาจะยอมพารสไปหรือเปล่า ตั้งแต่ย้ายมาอยู่ที่นี้ ปองเปลี่ยนไปเยอะ เจียบขริม เอาแต่ก้มหน้าก้มตาทำงาน ไม่ยอมพูดไม่ยอมเล่น ไม่รู้ว่าบ้านนี้มีมนต์อาถรรพ์อะไร รสอยาก กลับภูเก็ตเร็วๆ จังเลย ปองจะได้กลับเป็นคนเก่าสักที”

“หรือไม่กี่แต่งงานแต่งงานกันให้เป็นเรื่องเป็นราวไปเลยดีไหม” นิตยาเอาใจช่วย “รออีกหน่อยให้พี่ชัชมีเงินมีทองอยู่ในมือเป็นกอบ เป็นกำก่อนแล้วพี่จะจัดการให้”

“จริงหรือคะ” หน่วยตาวาวรีระยับขึ้นด้วยความพอใจ เธอ กอดนิตยาพลาบหัวเราะกันกึกกัก “ก็ดีนะซีคะ รสจะดีใจที่สุดเลย”

ชัชชัยถือแก้วเครื่องดื่มเดินมารวมกลุ่มด้วย ถามอย่าง อารมณ์ดี “สองสาวนี้มีเรื่องอะไรกัน ขอรูด้วยคนได้ไหมจะ”

“ไม่ได้หรรษาคะ เป็นความลับ” รสรินตอบ ยิ้มหยาดให้กับ ชายหนุ่มที่ตามชัชชัยมานั่งข้างๆ ถามอดอ้อน “พรุ่งนี้ปองพารส ไปเที่ยวอะคะ เราไม่ได้ไปไหนด้วยกันนานแล้ว”

ชายหนุ่มมองเธออย่างเห็นใจ ไบหน้าสะอ้านคมคายอ่อนโยน “รสอยากไปไหน”

“ไปไหนก็ได้ รสอยากจะออกจากบ้านให้เช้าที่สุด แล้วก็ กลับให้ดึกที่สุดเลย จะได้ไปเที่ยวกับปองนานๆ”

“ได้ซี พรุ่งนี้เป็นวันของรส”

ดึกแล้วเมื่อร่างสมส่วนในเครื่องแต่งกายชิ้นเล็ก ๆ ของรสริน กอดแขนชายหนุ่มออกมาจากประตูหน้าพากันเดินตัดลานเทอเรซ มายังบันไดเพื่อกลับไปที่พัก พอติดกับที่รถของฉัตรแก้วเข้าประตู แล่นมาตามถนน เธออดมองไม่ได้และก็ได้เห็นคนทั้งสองกำลังมอง มาเช่นกัน

หญิงสาวแล่นรถเลยไปจอด ถ่วงเวลาให้ช้าที่สุดเพื่อให้ ทั้งสองพ้นทางไปก่อน ดูเหมือนเวลาจะผ่านไปอย่างเชื่องช้าและ ร่างทั้งสองก็คล้ายจะประทับประคองกันอย่างอ้อยอิ่งอยู่ในความมืด สลัว ฉัตรแก้วไม่สนใจว่าจะเสียมารยาท นั่งรอนทางว่างจึงเปิด ประตูก้าวลงแล้วสาวทำเดินแกมวิ่งเพื่อให้พ้นจากบริเวณอย่างรวดเร็ว

เธอรู้สึกขุ่นเคืองอย่างที่สุด ตอนกลางวันเขาเอาอกเอาใจ วันทีนี้ พอกกลางคืนก็มีรสริน เธอไม่เข้าใจตัวเองเลยว่าได้ปล่อยให้ผู้ชายคนนี้ ผังจิตผังใจอยู่ได้อย่างไร...!

ชัชชัยและนิตยากำลังจูงกันจะขึ้นชั้นบนพอดี ชัชชัยหันมาทัก “กลับมาแล้วหรือ”

“คะ” เสียงตอบขริม

“ไปกับใคร”

“พี่ยุทคะ”

ชายหนุ่มหันมามอง ถึงยุทหนาจะทำตัวกลมกลืนอย่างไรก็เป็นคนของครอบครัวทนายที่ทำสงครามแย่งชิงสมบัติกับเขาอยู่อย่างเปิดเผย

เขาอดที่จะเป็นกังวลไม่ได้

ฉัตรแก้วเดินผ่านขึ้นไปก่อนด้วยสีหน้าหม่นหมองจนสองสามี ภรรยาสังเกตเห็น คืบนั้นหญิงสาวเข้าไปนั่งซึมอยู่ในห้องนอนของ

ชนะชน ตอนตึกซึ่งทั้งคู่บังเอิญผ่านออกมา ยังได้ยินเสียงสะอื้น
ร่ำไห้ดังแว่ว.....

นับตั้งแต่เกิดเรื่องราวของชนะชน ฉัตรแก้วไม่เคยแต่งชุด
รัดกุมสวมรองเท้าลงมาวิ่งในเวลาเช้าตรู่อีกเลย เธอนึกถึงคนที่เคย
มายืนมอง ใช้เวลาในช่วงเช้าด้วยกันแล้วก็เศร้าจนทำใจไม่ได้

เธอลงมาเดินเล่นที่สนาม พอเห็นรถยนต์คันใหญ่ที่มีหนุ่มสาว
เคียงคู่กันแล่นช้าๆ ไปตามถนนตรงไปยังประตูก็หันหลังให้
เธอไม่รู้ว่ามีแม่สาวพุดถึงเธออย่างเยาะหยัน

ชายหนุ่มคนขับ หันมามองครั้งแล้วครั้งเล่าด้วยสายตาอ่อน
เครื่องขมิบ เธอรู้สึกอย่างไรกับเขา ทำไมชายหนุ่มจะไม่รู้ สีหน้า
สายตาท่าทางของเธอบอกอยู่ทุกอย่าง ฉัตรแก้วไม่ใช่คนที่จะเสแสร้ง
แกล้งทำปิดบังความในใจกับใครได้ ทว่าเขาไม่อยู่ในฐานะที่ควรคู่
ดังนั้นจึงได้แต่เฝ้ามองเธออย่างหวังใยขณะที่ขีดเส้นแบ่งเขตตัวเองให้
อยู่ในวงนอก

เขารู้ว่าเธอโกรธและเจ็บปวด เธอไม่รู้ว่ามีเขาเจ็บปวด
มากกว่า

แม้จะจงใจหันหลังให้ แต่ฉัตรแก้วก็ไม่วายใจหายเมื่อเห็น
ประตูเลื่อนปิด มีเพียงชายคนสวนอยู่ตรงนั้น หญิงสาวถอนใจอย่าง
เงิบเหงา บอกตัวเองว่าเธอต้องการใครสักคนที่จะช่วยให้เธอกลับ
เป็นตัวของตัวเองอีกครั้ง

เธอนึกถึงอัมภางค์ แล้วก็รู้สึกผิดที่ทำให้ชายหนุ่มผู้นั้นต้อง
น้อยอกน้อยใจกลับไป ดีละ พบกันครั้งหน้า เธอจะยอมตาม
ทุกอย่าง จะไม่ทำให้เพื่อนชายระแวงแคลงใจอีกแล้ว บางทีหลัง
จากนั้นเธออาจจะรักอัมภางค์มากขึ้นจนไม่สนใจไปง้ออีกต่อไปก็ได้

เธอวิ่งขึ้นบ้านเพื่อที่จะต่อโทรศัพท์ถึง มีเสียงเรียกแต่ไม่มี
ใครรับสาย ยังเข้าอยู่ อัมภางค์อาจจะยังไม่ตื่น หรือว่าตื่นแล้ว
แต่ว่างโทรศัพท์ทิ้งไว้จนไม่ได้ยินเสียงเรียก

หญิงสาวกำลังจะตัดสาย ก็ได้ยินเสียงตอบรับ

“ฮัลโหล”

เป็นเสียงของผู้หญิง..!

ฉัตรแก้วแปลกใจ “ขอโทษคะ นี่โทรศัพท์ของอ๊ะใช่ไหมคะ”
“ใช่”

“แล้วนั้นใครพูดหรือคะ นี่แก้วนะ อ๊ะอยู่ตรงนั้นหรือเปล่า”

“อ๊ะไม่อยู่หรอก”

ฉัตรแก้วถามอย่างงงงวยว่า “เขาอยู่ที่ไหนคะ”

“เขาเพิ่งจะกลับบ้านไปเมื่อไม่กี่นี้เอง เขาลืมโทรศัพท์ทิ้งไว้ นี่
รุ่งนึกว่าเป็นเขาโทรมาเสียอีก คุณชื่ออะไรนะ มีอะไรจะฝากบอก
ไหม”

“ก็...” หญิงสาวรู้สึกคล้ายกำลังหัวหมุน งุนงงจนนึกอะไรไม่
ออก “ช่วยบอกให้เขาโทรกลับมาแก้ด้วยก็แล้วกันนะคะ”

“อะไรนะ ชื่อคุณนะ ช่วยบอกใหม่อีกทีสิ ฟังไม่รู้เรื่องเลย”

“แล้วคุณเป็นใครกันล่ะคะ”

“ฉันชื่อ รุ่งนภา เป็นเพื่อนกับอ๊ะ”

“ฉันก็เป็นเพื่อนแต่ไม่เคยได้ยินชื่อคุณเลย คุณเรียนอยู่ที่ไหน
คะ”

“ฉันไม่ได้เรียนหรอก เลิกเรียนนานแล้ว..... เฮ้... ฮัลโหลๆ
ขอโทษนะ แบตเตอรีกำลังจะหมด ฉันจะวางสายก่อนละเพื่อเจ้าของ
เครื่องเขาจะโทรเข้ามา แล้วคุณค่อยโทรมาใหม่ก็แล้วกัน โอเคนะ...”

ฉัตรแก้วยังมีนั่งอยู่อีกนานหลังจากที่อีกฝ่ายตัดการติดต่อ
นึกทบทวนคำสนทนาแล้วก็บอกตัวเองว่า อัมภางค์นอกใจเธอ....

หญิงสาวนั่งลงด้วยอาการงวยงอ อัมภางค์นอกใจ....

เธอยังรู้สึกแปลก ที่ตนเองไม่ได้เสียใจเท่าไรเลย.....